

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ"

45

Πιάσε ποτήρι και σταμνί και πίνε τὰ γεμάτα,
 Σὲ κήτους, σ' ἀκροποταμιὲς χαρῶμενος περπάτα,
 Γιατί ποῦ πλάσμα εὐγενικό, ὁ Οὐρανὸς ὁ μπαίχτης
 Στερνὰ δὲ μεταμόρφωσε σὲ κούπα ἢ σὲ κανάτα;

46

Ἄτ' τὴν εὐτυχία γιὰ μᾶς μονάχα ἡ λέξη μένει,
 Κι' ἀπὸ τοῦ φίλους τοῦ παλιοῦ μόν' τὸ κρασί μᾶς μένει.
 Τὸ χάιδεμα τοῦ ποτηριοῦ μὴ παρατᾶς ποτέ σου,
 Γιατ' εἶν' τὸ μόνο σήμερα ποῦ τοῦ χεριοῦ μας μένει.

47

Στὸ δρόμο ἐκεῖ ποῦ περπατῶ παγίδες μοῦ ἔτοιμάζεις·
 Καὶ λὲς «θὰ σὲ τσακῶνω ἐγώ, τὸ πόδι ὅλου κι' ἂν βύζης».
 Καὶ δὲ γλυτώνει ψίχουλο ἀπὸ τὴ δύναμή Σου,
 Ὅλα διατάξεις τα, ὅπως θές, καὶ μένα ἀντάρτη κράξεις!

48

Ἐνῶ ἀπ' τὸν ὕπνο κουτουῖ ὦ, λόγια σοφὰ μοῦ λένε:
 «Κανεῖς δὲν εἶδε προκοπὴ στὸν ὕπνο, εὐλογημένε.
 • Γιατί λοιπὸν ν' ἀφίνεσαι στ' ἀδελφί τοῦ θανάτου;
 • Πίνε κρασί! θὰ κοιμηθῆς αἰῶνες, ὦ καυμένε!»

49

Τὰ αὐράνια σώματα ψηλά ποῦ πάντα τριγυροῦνε,
 Σκοτίζουν ὅσους σκέπτονται κι' ὅσους φιλοσοφοῦνε.
 Κύττα τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς τοῦ λογικοῦ μὴ χάσης,
 Ζίλη πιθάνουν κάποτε κι' ὅση μᾶς ὀδηγοῦνε.

50

Ἐσὺ τὴν καλωσύνη μου μονάχα ἐξέταξέ τη,
 Τὴν ἄπειρη ἁμαρτία μου μὴδὲ λογάριζέ τη.
 Τὰ κρίματα ἔναι ἀπ' τὸ Θεό, κι' Αὐτὸς κρατᾶει τερπτερί.
 Σχώρα με Θεέ μου! Στ' ὄνομα τοῦ τάφου τοῦ Μωαμέτη!

51

Στὴν Πίστη ἂν βάλῃς τὴν ψευδιὰ νᾶχη γιὰ θέμελό της,
 Ἄπὸ τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ζητᾶς τὸ χωρισμό της.
 Ἐγὼ ὅμως ξέρω τὸ αἶνιγμα πῶς τὸ κρασί τὰ λύνει,
 Καὶ δίνει τὴ συναίσθηση τῆς πρὸ τέλειαις Ἐνότης.

52

Ἐνα ποτήρι μὲ κρασί θρησκείες χιλιάδες κάνει,
 Καὶ γιὰ τῆς Κίνας τ' ἀγαθὰ μιὰ ρουφιζιά του φτάνει.
 Ὅξω ἀπὸ σένα ρουμπινὶ χρυσάκι μου δὲν εἶναι,
 Στὸν κόσμο αὐτὸν ἄλλο ξυνό, τόσο γλυκὰ νὰ πιάνη.

Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ